



בש"פ 1992/16 - עמית אזולאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1992/16

כבוד השופט י' דנציגר
עמית אזולאי

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
מיום 3.3.2016 במ"ת 51621-02-16 שניתנה על ידי
כבוד השופט ב' שגיא

עו"ד ירון פורר

בשם העורר:

עו"ד נעימה חנאווי-כראם

בשם המשיבה:

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט ב' שגיא) מיום 3.3.2016 במ"ת 51621-02-16, בה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההלכים נגדו.

כתב האישום המתוקן

1. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 28.1.2016 בשעה 20:10 הגיע העורר, יחד עם הנאשמת 1 בכתב האישום המתוקן (להלן: איילת), באמצעות רכב מסוג מזדה (להלן: הרכב) לאולם אירועים באור יהודה, כשהם מחזיקים יחד ברכב סם מסוכן מסוג "קוקאין" במשקל נטו של 184 גרם (להלן: הסמים) ושלושה משקלים אלקטרוניים שהם "כלים המשמשים להכנת סם מסוכן" שלא לצריכה עצמית באופן הבא: 11.87 גרם נטו קוקאין ומשקל אלקטרוני הוחזקו בתא דלת הנהג; 172.5516 גרם נטו קוקאין מחולקים בשלוש שקיות בחלק הפנימי התחתון של ידית מעצור



היד; משקל אלקטרוני מתחת לידית מעצור היד; ומשקל אלקטרוני בתא המטען. בנוסף, מוקדם יותר באותו היום נהג העורר ברכב ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח. בגין מעשים אלו יוחסו לעורר עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים); החזקת כלים המשמשים להכנת סם מסוכן או לצריכתו, לפי סעיף 10 רישא לפקודת הסמים; נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; ונהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

הליכי מעצר

2. ביום 28.1.2016 נעצר העורר על ידי משטרת ישראל. מעצרו של העורר הוארך מכוח הצהרת תובע נגדו שהוגשה ביום 7.2.2016 לבית משפט השלום בתל-אביב-יפו. למחרת, ביום 8.2.2016, שוחרר העורר בהסכמה למעצר בית עד ליום 14.2.2016 (מ"י 58603-01-16). יצוין כי המשיבה לא הגישה בקשה להארכת מעצר הבית של העורר. ביום 17.2.2016 במשטרה מברק גילוי טביעת אצבע על אחת השקיות שעטפה את הסמים. ביום 22.2.2016 עצרה המשטרה את העורר, אולם בהחלטתו מיום זה, דחה בית משפט השלום את בקשת המשיבה להותיר את העורר במעצר והוא שוחרר למעצר בית. ערר שהגישה המשיבה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי נדחה. ביום 24.2.2016 הגישה המשיבה כתב אישום נגד העורר ולצדו בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט דחה את הדיון בבקשת המשיבה, על מנת לאפשר לעורר פרק זמן ראוי ללמוד את חומר החקירה.

3. ביום 3.3.2016 נערך הדיון בבקשת המשיבה. העורר טען כי קיימת חולשה בראיות נגדו בדמות העדר קשר בינו לבין הרכב; היעדר חוות דעת מלאה לעניין טביעת האצבע על השקית, שהיא בגדר חפץ נייד; ובעובדה שהגעתו המשותפת עם איילת ברכה מקורה ביחסי חברות ביניהם, ללא שום קשר לסמים שלשיטתו הוחזקו על ידה. בנוסף, העורר טען כי אין מקום להורות על מעצרו עד תום ההליכים שעה שהוא משוחרר תקופה לא מבוטלת, ובפרט נוכח העובדה שעברו הפלילי כולל הרשעה אחת בהחזקת סמים לשימוש עצמי באירוע שהתרחש בשנת 2008. זאת ועוד, העורר טען כי התנהלות המשטרה והמשיבה בעניינו מצביעות על רמת מסוכנות מופחתת הנשקפת ממנו. זאת, בדגש על מספר הימים שחלפו ממועד קבלת המברק ועד מעצרו ביום 22.2.2016.

4. בית המשפט המחוזי דחה את טענות העורר, קבע כי קיימות נגדו ראיות לכאורה ברמה הנדרשת בשלב זה בהליך והורה על מעצרו עד תום ההליכים וכן על הגשת תסקיר מעצר בעניינו עד ליום 29.3.2016 בשעה 09:00. החלטה זו התבססה על מספר נדבכים ראיתיים. ראשית, נקבע כי תפיסת הסמים ברכב בו שהו העורר ואיילת בצוותא מלמדת לכאורה על הקשר של העורר לסמים. שנית, צוין כי אמירת העורר עת נתפס מחוץ לרכב כי "אין מה ללכת לשם לא מכיר את האוטו הזה" (דו"ח השוטר שקד סרי מיום 28.1.2016) עולה לכדי התנהגות מפלילה של העורר בנסיגו להרחיק עצמו מהרכב. שלישית, טביעת האצבע של העורר על השקית, אשר הייתה מוסלקת בתוך בית ידית בלם היד, מהווה גם היא ראיה לכאורה. הודגש כי סבירות קלושה שטביעת האצבע של העורר תגיע לשקית בטעות נוכח מיקומה וכי הטיעון כי מדובר בחפץ נייד ראוי שיישמע במסגרת ההליך העיקרי. נוכח משקלם וסוגם של הסמים ובצורף המשקלים האלקטרוניים שנתפסו ברכב, קבע בית המשפט כי מדובר במקרה חריג המצדיק את מעצרו של העורר, חרף העובדה ששוחרר במסגרת הליכי החקירה, עד לקבלת תסקיר שירות המבחן ובחינה מעמיקה של חלופות מעצר רלוונטיות. כן צוין כי שלושת השבועות בהם היה העורר משוחרר אינם פרק זמן ארוך ואינם מלמדים כי ניתן ליתן בעורר אמון.

טענות הצדדים בערר

5. העורר טוען – באמצעות בא כוחו, עו"ד ירון פורר – נגד הקביעה כי קיימות בעניינו ראיות לכאורה. בתוך כך, טוען העורר כי אין לזקוף את העובדה שנתפס ברכב עם סמים לחובתו, שעה שאיילת אספה אותו מביתו לאירוע משפחתי ואף מסרה שהוא היה רק "טרמפיסט"; כי טביעת האצבע על השקית היא חיצונית ובבחינת חפץ נייד, שעל רקע היכרותו עם איילת לא מן הנמנע שנגע בשקית שרק לאחר מכן שימשה לעטיפת הסמים; וכי אין לזקוף לחובתו



התנהגות מפלילה משביקש להבהיר בעת תפיסתו על ידי המשטרה כי הרכב אינו שלו. בנוסף, העורר טוען כי היה מקום לתת משקל להתנהלות איטית של המשטרה בנוגע לטביעת האצבע ולכך שטרם הוגשה חוות דעת מלאה בדיון. זאת ועוד, העורר טוען כי עניינו אינו נופל לגדר אותם חריגים המצדיקים את שליחתו למעצר מאחורי סורג ובריאח לאחר שכבר שוחרר ולא ביצע עבירות או סיכן את שלום הציבור. לפיכך, ובשים לב לעבר הפלילי המינורי לשיטתו, טוען העורר כי יש להורות על שחרורו לכל הפחות עד לאחר הדיון בתסקיר המעצר.

6. מנגד, המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד נעימה חנאווי-כראם - סומכת ידה על החלטתו של בית המשפט המחוזי וטוענת כי אין להתערב בה. בתוך כך נטען כי לוחות הזמנים בהם פעלה המשטרה לבדיקת טביעת האצבע על השקית אינם עולים לכדי מחדל משטרי. בנוסף נטען כי טביעת האצבע לא אותרה על שקית ניילון רגילה, אלא על ניילון נצמד שבאמצעותו נארזו הסמים. לדברי המשיבה עובדה זו יחד מיקומה המוסלק של השקית מקטינים את הסבירות לכך שהעורר נגע בשקית בטרם שימשה לעטיפת הסמים. נוכח האמור ובשים לב למשקלם, לסוגם ולנסיבות מציאתם של הסמים, בצירוף הימצאותם של שלושת המשקלים האלקטרוניים, טוענת המשיבה כי יש לדחות את הערר.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בערר ובנספחים, בחנתי את חומר הראיות ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל.

8. בנסיבות העניין ראיתי להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בדמות מעצר בית בביתו, כאמור בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 24.2.2016 שהפנה להחלטות בית משפט השלום מיום 8.2.2016 ומיום 22.2.2012.

על אף האמור לעיל, ראיתי לנכון לעבות את התנאים המגבילים כדלקמן:

א. סכום ההפקדה במזומן יעמוד על סך 10,000 ש"ח.

ב. העורר ושני הערבים שאושרו על ידי בית משפט השלום יחתמו, כל אחד, על ערבות בסך 20,000 ש"ח.

ההפקדה והחתימות תבוצענה בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו. הצו לעיכוב יציאה מהארץ שניתן גם הוא בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 24.2.2016 ייוותר על כנו. העורר ישוחרר לחלופת המעצר רק לאחר התקיימות כל התנאים הנ"ל.

ניתנה היום, ד' באדר ב' התשע"ו (14.3.2016).

ש ו פ ט